

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie z wniosku **M.B.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 października 2019 r.

w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 września 2017 r., II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 5 grudnia 2016 r., II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek M.B. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 września 2017 r., II AKa (...). Jako podstawę wznowienia wnioskodawca wskazał przepisy art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. oraz art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k. Nadto autor pisma wniósł o ustanowienie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu wnioskodawca zakwestionował przeprowadzoną ocenę dowodów, podnosząc, że w aktach sprawy znajdują się dowody, w tym zeznania świadków, które wskazują, że M.B. nie wprowadzał środków odurzających do obrotu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

W niniejszej sprawie autor wniosku wskazując na podstawy prawne wniosku powołuje się na przepis art. 540 § 1 pkt 2a i 2b k.p.k., który umożliwia wznowienie postępowania w sytuacji, gdy po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub

dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, albo, że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą, bądź nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Wnioskodawca pomija jednak zupełnie, że warunkiem zastosowania przepisu art. 540 § 1 pkt 2a i 2b k.p.k. jest ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów (*propter nova*), które wskazują na zaistnienie okoliczności wymienionych pod lit. a, b lub c, a ponadto nieznanych przedtem sądowi i stronie (*noviter reperta*). Nie czyni natomiast zadość temu wymogowi powoływanie się przez wnioskodawcę na dowody, które stały się podstawą ustaleń faktycznych, czy też kwestionowanie tychże ustaleń bez wskazania, że spełniają one wymóg art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym kontekście wypada przypomnieć, że postępowanie wznowieniowe nie służy ponownemu przeprowadzeniu dowodów, które mają wykazać przeciwieństwo tego, co przyjęto w postępowaniu rozpoznawczym.

Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o uwzględnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym i w trybie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić jego przyjęcia.